

VRIJE UNIVERSITEIT AMSTERDAM

De Boelelaan 1105
Telefoon (020) 598.5337

COLLEGE VAN BEROEP
VOOR DE EXAMENS

No 2025/34/1229

HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak op het beroep van [appellant], [studentnummer], tegen de beslissing van 26 februari 2025 van de Examencommissie van de Faculteit der Bètawetenschappen van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: verweerster), waarbij in de door appellant gemaakte opdracht 2 van het vak Data Structures and Algorithms for AI (XB_0043) fraude is vastgesteld en aan appellant een sanctie is opgelegd.

I. Loop van het geding

Appellant heeft bij het College van Beroep voor de Examens (hierna: College) op 7 april 2025 beroep ingesteld tegen de beslissing van 26 februari 2025 van verweerster waarbij is vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd bij opdracht 2 van het vak Data Structures and Algorithms for AI (XB_0043). Verweerster heeft op grond daarvan aan appellant de sanctie opgelegd dat bij hem het cijfer 0 voor opdracht 2 wordt toegekend en dat appellant een formele waarschuwing krijgt.

Op 7 april 2025 is de ontvangst van het beroepschrift bevestigd en is appellant in de gelegenheid gesteld een verzuim te herstellen. Op 7 april 2025 heeft appellant het verzuim hersteld en heeft het College aan verweerster gevraagd om in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Verweerster heeft appellant uitgenodigd voor een gesprek op 14 mei 2025. Er is geen minnelijke schikking tot stand gekomen. Verweerster heeft op 22 mei 2025 een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld op de zitting van het College van 18 augustus 2025. Namens appellant was C.J.A. van Vliet bij de zitting aanwezig. Namens verweerster waren J. Veltman MSc (lid Examencommissie) en M. Bakker MSc (ambtelijk secretaris) aanwezig.

II. Feiten

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat het College uit van de volgende feiten.

Appellant volgt de bacheloropleiding Artificial Intelligence. Voor het vak Data Structures and Algorithms for AI dienen studenten meerdere opdrachten in te leveren die vervolgens elk worden beoordeeld met een cijfer.

Op 7 november 2024 heeft verweerster van examiner K. Tuma een melding van vermoedelijke fraude in het verslag van appellant ontvangen, specifiek met betrekking tot plagiaat. Uit het door de examiner

bijgevoegde plagiaatrapport bleek dat de opdracht van appellant voor 100% overlap vertoonde met het werk van een andere student.

Naar aanleiding van de voorgenomen sanctiebeslissing van 3 december 2024, waarin verweerster melding maakt van fraude in de zin van artikel 19 lid 1 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissies Faculteit der Bètawetenschappen 2024-2025 (hierna: R&R) en aan appellant een sanctie oplegt, heeft appellant schriftelijk gereageerd. Appellant stelt in zijn schriftelijke reactie dat hij heeft samengewerkt met een andere student en er zich niet van bewust was dat dit niet was toegestaan. Volgens appellant valt zijn handelen niet onder de definitie van fraude zoals omschreven in artikel 19 lid 1 van R&R.

Op basis van de ingediende stukken en het onderzoek naar de melding heeft verweerster de voorgenomen sanctiebeslissing van 3 december 2024 bekrachtigd in het sanctiebesluit van 26 februari 2025. In dit definitieve sanctiebesluit wordt geconstateerd dat “(t)he guidelines in the course about plagiarism are clear”.

III. Standpunten van partijen

Standpunt van appellant

Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerster. Hij stelt dat voor hem niet duidelijk was dat het om een individuele opdracht ging en dat samenwerking met een medestudent niet was toegestaan. Volgens appellant blijkt dit nergens uit de studiehandleiding, de opdrachtoomschrijving of andere officiële documentatie.

Hoewel in de handleiding wordt vermeld dat er plagiaatcontrole plaatsvindt, kan daaruit volgens appellant niet worden afgeleid dat samenwerking verboden is, aangezien dergelijke controles standaard zijn bij toetsing. Appellant meent dat plagiaatcontrole bedoeld is om gebruik van externe bronnen tegen te gaan, niet om samenwerking tussen studenten te voorkomen.

De hoge mate van overlap met het werk van een andere student is volgens appellant het gevolg van samenwerking. De andere student en hij hebben de opdracht besproken, gezamenlijk de code geschreven in de voorbereidende fase en de opdracht vervolgens ieder afzonderlijk ingeleverd, zoals vereist.

Appellant benadrukt dat er geen sprake was van een poging tot misleiding of bedrog. Het ingeleverde werk weerspiegelt het gezamenlijke begrip dat de medestudent en hij hebben van de opdracht, niet het kopiëren van elkaars werk.

Appellant stelt dat zijn handelen niet valt onder de definitie van fraude zoals bedoeld in artikel 19 lid 1 van de R&R. Hij heeft geen externe hulp, AI of andermans code gebruikt, noch werk van een ander als zijn eigen werk gepresenteerd. De opdracht is volgens hem het resultaat van gezamenlijke voorbereiding en voldoet daarom niet aan de criteria voor fraude zoals omschreven in artikel 19 van de R&R.

Daarnaast voert appellant aan dat verweerster had kunnen kiezen voor het – op basis van artikel 21 van de R&R – ongeldig verklaren van de opdracht wegens een onregelmatigheid, zeker gezien de beperkte omvang van deze opdracht binnen het vak. Voor de overige, complexere opdrachten heeft appellant zelfstandig gewerkt en uitstekende resultaten behaald. Hij is nooit eerder beschuldigd van academisch wangedrag. Volgens appellant zou het niet logisch zijn om bij een relatief kleine opdracht te frauderen, terwijl hij elders op een eerlijke wijze uitblonk.

Ook wijst appellant erop dat aan de medestudent kennelijk ook een sanctie is opgelegd. Als sprake zou zijn van plagiaat, zou slechts één student werk van de ander hebben gekopieerd. Dat beiden zijn bestraft, wijst volgens appellant juist op samenwerking en niet op het overnemen van andermans werk.

Appellant stelt verder dat de besluitvorming door verweerster onzorgvuldig is geweest. Voorafgaand aan de hoorzitting zijn de onderliggende stukken niet aan hem verstrekt; hij ontving enkel een vooraankondiging van de beslissing. Na zijn schriftelijke reactie is de beslissing definitief gemaakt. In de e-mail over de vermoedelijke fraude spreekt verweerster van ‘strong evidence’, maar wat dat bewijs precies inhoudt, bleef volgens appellant onduidelijk.

Ten aanzien van de opgelegde sanctie, inhoudende het ongeldig verklaren van het resultaat en geven van een officiële waarschuwing, stelt appellant dat deze disproportioneel is. De sanctie gaat volgens hem uit van kwaadwillig gedrag, terwijl er volgens hem geen sprake was van opzet. Gezien de onduidelijkheid in de

opdrachtinstructies over zelfstandig werken, zou het ongeldig verklaren van de gemaakte opdracht wegens een onregelmatigheid passender zijn geweest.

Standpunt van verweerster

Verweerster blijft bij haar vaststelling dat appellant fraude heeft gepleegd en stelt dat de opgelegde sanctie terecht is. Naar aanleiding van een melding van plagiaat door de examiner, met een plagiaatrapport ter ondersteuning, heeft verweerster onderzoek gedaan. Appellant heeft, volgens de in de R&R voorgescreven procedure, een voorgenomen beslissing ontvangen. Vervolgens heeft appellant de gelegenheid gekregen om te reageren op de melding van plagiaat. Appellant heeft schriftelijk gereageerd dat hij heeft samengewerkt met een andere student.

Op grond van de onderliggende stukken en de schriftelijke verklaring van appellant, heeft verweerster geconcludeerd dat sprake is van fraude. Het werk van appellant komt voor 100% overeen met het werk van een andere student.

De voorgenomen beslissing van 3 december 2024 is vervolgens bekrachtigd in het definitieve sanctiebesluit van 26 februari 2025. Aan de andere student is eveneens een sanctie opgelegd, aldus verweerster.

Appellant voert aan dat er geen expliciete instructie is gegeven door de docent dat samenwerken niet toegestaan was. In de syllabus van het vak staat echter, zo betoogt verweerster, dat studenten individuele opdrachten moeten maken. Bij 100% overlap is er, aldus verweerster, geen sprake meer van een individuele opdracht.

Daarbij heeft appellant gesteld dat de hoge overeenkomst met het werk van zijn medestudent het resultaat is van een gezamenlijke voorbereiding van de opdracht, die vervolgens individueel is uitgewerkt. Een overeenkomst van 100% als gevolg van alleen maar een gezamenlijke voorbereiding, acht verweerster echter niet mogelijk. Bovendien heeft appellant tijdens het minnelijke schikkingsgesprek aangegeven dat hij precies dezelfde opdracht heeft ingeleverd als zijn medestudent.

Appellant geeft aan dat hij artikel 19 lid 1 van de R&R niet heeft geschonden, omdat hij geen gebruik heeft gemaakt van externe bronnen of generatieve AI. Artikel 19 lid 3, aanhef en onder e, van de R&R geeft echter aan dat het overnemen van werk van medestudenten ook onder fraude valt, namelijk onder fraude in de vorm van plagiaat. Doordat appellant en zijn medestudent exact dezelfde opdracht hebben ingeleverd, is het vaststellen van individuele kennis en vaardigheden, hetgeen deze individuele opdracht beoogde te toetsen, niet meer mogelijk. Hierdoor is artikel 19 lid 1 van de R&R, aldus verweerster, wel degelijk geschonden.

Verweerster heeft niet nader onderzocht welk onderdeel van de opdracht door wie van de studenten is gemaakt, omdat de studenten beiden hebben verklaard dat zij hebben samengewerkt.

Verweerster kan het standpunt van appellant niet volgen dat bij het opleggen van een sanctie aan beide studenten het voor de hand had gelegen om de opdracht ongeldig te verklaren op grond van een onregelmatigheid. Bij plagiaat hoeft immers geen sprake te zijn van het enkelzijdig overnemen van werk van een ander.

Ten aanzien van de opgelegde sanctie stelt verweerster dat deze is opgelegd volgens de geldende regels uit de R&R. Appellant stelt dat de sanctie niet proportioneel is, omdat er geen intentie was om fraude te plegen. Het al niet aanwezig zijn van een intentie is bij fraude echter niet relevant, aldus verweerster. Het is de verantwoordelijkheid van de student om volgens de regels van de VU en de faculteit der Bètawetenschappen te handelen. De handeling van appellant gaat tegen deze regels in. Verweerster vindt de sanctie derhalve proportioneel.

IV. Overwegingen van het College

Het beroep van appellant is tijdig ingesteld en voldoet ook aan de overige wettelijke ontvankelijkheidseisen.

Het is ingevolge artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) aan verweerster om onderzoek te doen na een melding van een vermoeden van fraude bij toetsing. Ingevolge artikel 7.12b lid 3 van de WHW heeft verweerster daartoe een regeling vastgesteld, te weten de R&R.

Het gaat in dit beroep om de vaststelling van fraude bij een (toets)opdracht van het vak Data Structures and Algorithms for AI. Verweerster heeft bepaald dat er sprake is van fraude, omdat een hoge mate van overlap (100%) met het ingeleverde werk van een andere student is vastgesteld.

In artikel 19 lid 1 van de R&R wordt onder fraude verstaan:

“ieder handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden, of die van een andere student, geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.”

In artikel 19 lid 3, aanhef en onder e, van de R&R is bepaald dat als fraude in de vorm van plagiaat in ieder geval wordt aangemerkt:

“het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk.”

Het College oordeelt op basis van het door verweerster overgelegde dossier, de schriftelijke verklaring van appellant en hetgeen in beroep tijdens de zitting is gesteld, dat buiten redelijke twijfel is komen vast te staan dat appellant fraude heeft gepleegd. Uit de plagiaatrapporten blijkt immers dat het ingeleverde werk voor opdracht 2 van het vak Data Structures and Algorithms for AI volledig (voor 100%) overeenkomt met dat van een andere student. Voorts blijkt uit de verklaringen van appellant dat het werk in samenwerking met een medestudent is gemaakt en vervolgens door beide studenten als individuele opdracht is ingeleverd. De door beide studenten ingeleverde opdrachten zijn dan ook identiek. Door deze volledige overlap is het niet mogelijk om de individuele kennis, inzichten en vaardigheden van appellant (en die van de andere student) adequaat te beoordelen. Hiermee is – zoals in het voorgenomen sanctiebesluit is aangegeven en in het definitieve sanctiebesluit is bevestigd – sprake van fraude in de zin van artikel 19 lid 1 van de R&R.

Appellant stelt dat voor hem onvoldoende duidelijk was dat het om een individuele opdracht ging. Het College oordeelt echter dat uit de cursushandleiding voldoende blijkt dat het om individuele toetsing gaat. Er zijn geen aanwijzingen dat appellant mocht aannemen dat opdracht 2 gezamenlijk mocht worden uitgevoerd en dat de uitwerking daarvan vervolgens door iedere student zelfstandig mocht worden ingediend.

Nu het College van oordeel is dat sprake is van fraude in de zin van artikel 19 lid 1 van de R&R, buigt het College zich thans niet tevens over de vraag of in dit geval ook sprake is van plagiaat (als bijzonder vorm van fraude) in de zin van 19 lid 3, aanhef en onder e, van de R&R. De omstandigheid dat het handelen van appellant van appellant kan worden gekwalificeerd als fraude in de zin van artikel 19 lid 1 van de R&R, is op zich zelf reeds voldoende voor het opleggen van een sanctie aan appellant.

Wat betreft de opgelegde sanctie stelt het College vast dat deze in overeenstemming is met de R&R. Op basis van de door appellant aangevoerde gronden ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat de sanctie niet passend is. Dat appellant stelt geen frauduleuze intentie te hebben gehad, is volgens het College – gelet op het bepaalde in artikel 19 lid 1 van de R&R – niet relevant voor het oordeel dat sprake is van fraude. Evenmin is van belang dat de fraude betrekking heeft op een klein onderdeel van het vak; dit doet – mede gezien de beperkte zwaarte van de opgelegde sanctie – niet af aan de aard en ernst van de overtreding.

V. Uitspraak

Het College verklaart het beroep van appellant ongegrond.

Aldus gedaan te Amsterdam, op 20 augustus 2025, door mr. dr. A.J.G.M. van Montfort, voorzitter, mr. dr. B. Frederiks en dr. A.J.M. Ligtenberg, leden, in aanwezigheid van mr. S.A. Snoeren, secretaris.

mr. dr. A.J.G.M. van Montfort,
voorzitter

mr. S.A. Snoeren,
secretaris

Tegen een uitspraak van het College van Beroep voor de Examens kan, onder vermelding van een deugdelijke motivering, door betrokkene beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is zes weken. Er kan gebruik worden gemaakt van een webformulier voor Veilig Mailen. Er is griffierecht verschuldigd. Zie www.raadvanstate.nl/studentenzaken.